

Liza in Chili

Hoopvolle samenwerking

Knisper Fogata

Hoofdstuk 1

Afscheid van het warme nest (Liza)

Liza kon niet goed kiezen tussen de laatste dingen die ze absoluut wou meenemen. Haar valies mocht niet meer dan 25 kilogram wegen en ze wou alles erin krijgen wat ze de eerste weken nodig kon hebben. Dat was onmogelijk. Ze had geen idee hoe haar aankomst in Chili zou verlopen en vroeg zich af welke producten daar verkrijgbaar zouden zijn en welke niet. Zou ze ergens terecht komen waar winkels in de buurt waren? Maryem, haar jongste zusje, zat naast haar. Ze was zeer stilletjes. Eigenlijk wou ze niet dat Liza haar achterliet.

Zes jaar geleden besloot Liza om naar Chili te vertrekken en Maryem had dat moedig en bewonderenswaardig gevonden. Liza was toen zestien jaar en zij tien. In die periode voelde Maryem zich gezond en sterk, de wereld lag uitdagend voor haar en misschien zou ze haar zus ooit volgen. Ze had nooit gedacht dat ze zich zes jaar later zo slecht zou voelen. Er was iets met haar waardoor ze vreesde dat ze aan een ernstige ziekte leed, maar de dokter dacht dat het hormonale veranderingen waren, heel gewoon voor een meisje dat een jonge dame werd.

“Ik hoop dat ik daar aan maandverband zal geraken, of aan maagzuurremmers. Paracetamol en keelpastilles zal ik ook regelmatig nodig hebben.”

“Hebben jullie dat nooit besproken tijdens de voorbereiding? Je zou toch moeten weten wat je best meeneemt.”

“Nee, daar hebben we het niet over gehad. Tijdens onze voorbereiding hadden we het vooral over de geschiedenis van Latijns-Amerika, de politieke situatie in de verschillende landen en de rol van de kerk. En natuurlijk de oorzaken van de extreme armoede, interessante voorbeelden van hoe je met achtergestelde bevolkingsgroepen kunt werken, en ga zo maar door. Daarbij dacht ik dat de zusters bij wie ik oorspronkelijk zou gaan werken, me voldoende praktische informatie zouden geven, maar toen ze besloten mij niet aan te nemen werd alles anders.”

“Ken je dan niemand die daar geweest is, of nog is?”

“Jawel, die zusters wonen ook in Santiago, maar in een andere gemeente.”

“Bel hen eens op.”

Maryem zou het duidelijk anders aangepakt hebben.

“Dit boek zal ik beter in de doos steken bij de dingen die ze me zullen nasturen met de boot. Ik zal die minder vlug nodig hebben dan deze.”

Ze toonde aan Maryem het boek ‘Donde no hay doctor’ van David Werner. “Dit boek heb ik leren kennen tijdens mijn opleiding en ik ben er helemaal weg van.”

Maryem keek er met een afwezige blik naar.

“Het zal zeker belangrijker zijn dan het boek ‘Verpleegkundige technieken voor de verzorging van ernstig zieke patiënten’.”

“Denk ik ook. Ik ga trouwens niet in een ziekenhuis werken...”

“Hoeveel kans is er dat de koffer die ze je zullen nasturen ooit bij jou zal terechtkomen?”

“Geen idee, er gaat veel verloren onderweg. Die boeken wegen echter te zwaar voor mijn reiskoffer, maar ze staan vol nuttige informatie. Ik vind ze de moeite waard om na te laten sturen en hoop dat ze niet gestolen worden. Dit pak geneesmiddelen, dat ik kreeg van de firma Janssens, wil ik ook graag meesturen. Daarmee zal ik veel mensen kunnen helpen. De boot doet er wel vijf weken over, maar dat is niet zo lang als je bedenkt dat ik een werkcontract heb voor drie jaar.”

Maryem zuchtte. “Drie jaar...”

“Kijk eens, Andy bracht me een cassette. Onze oudste broer verzamelde er de lievelingsliedjes op van vader, moeder en al onze kinderen. Hij doopte ze ‘De brave zwaluw’. Ik mag er pas in Chili naar luisteren. Waar staat mijn cassetterecorder? Die neem ik mee in mijn handbagage. Hij is nog een geschenk van mijn vriendin Lucie.”

Liza bleef maar bezig tot Maryem haar onderbrak.

“Kijk, ik heb hier nog afscheidsbrieven voor jou. Eentje van ons oudste zusje en eentje van mij, voor in het vliegtuig.”

Maryem gaf de brief van Lina en van zichzelf af. Even werden Liza’s ogen vochtig. Ze kon niet verbergen dat dit haar raakte. Zo lang als ze het zich kon herinneren had ze altijd van haar zussen waardevolle kaartjes of briefjes meegekregen als ze voor een tijd van huis weg moest. Ze hield ze een ogenblik dicht bij haar hart en stak ze daarna in haar handtas.

“Dank je, daar zal ik zeker van genieten als ik tot rust gekomen ben in het vliegtuig. Spijtig dat Lina niet meer kon komen. En waar is Leentje?”

“Lina heeft het de laatste tijd nogal druk, maar je zag haar vorige week toch?”

“Ja, natuurlijk, maar ik nam toen geen afscheid omdat ik dacht haar vandaag nog te zien.”

“Zij dacht eveneens dat ze er vandaag bij zou zijn, maar ze kreeg een oproep om zich aan te bieden voor werk. Leentje zul je straks zien. Zij en Daniël zijn op consultatie bij de dokter.”

Leentje was een jaar jonger dan Liza. Zij was het jaar voordien met Daniël gehuwd. Samen hadden ze een financiële steungroep opgericht zodat Liza in Chili over wat geld kon beschikken voor haar werk in de krottenwijken.

“Ga je jouw laarzen aandoen? Het is buiten achtentwintig graden.”

“In Chili is het winter, en laarzen nemen veel plaats in. Daarbij kan ik de dollars zo veiliger opbergen, in mijn kousen.” Ze liet haar blik over haar bagage gaan en zei: “Ziezo, ik ben klaar.”

Vader riep van onderaan de trap: “De bus is er, naar beneden komen, meisjes!”

Maryem nam de handbagage van Liza mee naar beneden. Liza wou de valies naar beneden dragen, maar daar was Steven al.

“Geef die maar aan mij!”

Steven was haar vijf jaar jongere broer, die evenals Maryem en Bart, de benjamin van het gezin, nog thuis woonde. Bart stond buiten al te wachten.

“Heb je jouw papieren en paspoort bij de hand?” vroeg moeder, waarna ze zenuwachtig op haar onderlip beet. Ze was trots op Liza, maar ook zij zag haar niet graag vertrekken. Met haar levenservaring wist ze dat er van alles met haar dochter kon gebeuren en dat zij er niet zou zijn om haar op te vangen. Maar Liza had vele keren op haar ingesproken en ze begreep dat ze haar meisje uit handen moest geven.

“Kom, ik zal jouw mantel dragen zodat je niet smelt,” probeerde ze luchtig te doen.

Vader deed de deur achter hen dicht en ze stapten op de bus.

“Ik beseft het nog niet helemaal dat ik ons huis en deze vertrouwde dorpsstraat de komende jaren niet meer zal zien.”

“Daarom zitten er in mijn omslag enkele foto’s van onze ouderlijke woning en van enkele leuke plekjes van Terjoden,” glunderde Andy. “Ze zullen ervoor zorgen dat je gemakkelijker over onze thuis-situatie kunt vertellen. En als je heimwee krijgt, kun je er even bij wegdromen.”

Steven vulde aan: “Ik gaf je enkele foto’s mee van ons gezin en van de familieleden die het dichtst bij ons staan. Dan kunnen ze daarginder een idee krijgen van het nest waaruit je komt.”

“Met die foto’s zullen ze kunnen begrijpen dat je zelf uit een eenvoudig gezin komt en niet verwachten dat je al hun problemen kunt oplossen.” Dat was Maryem haar mening.

Bart had binnenpretjes. Hij was al vijftien geworden, maar zag er jonger uit. Hij had een lief, guitig voorkomen.

“Eens je vlot Spaans kunt praten, raad ik je aan om de kinderen verhaaltjes te vertellen over Bolleke Vet. Ze zullen allemaal aan jouw lippen hangen, net zoals wij dat deden toen we klein waren.”

Steven was akkoord met Bart en voegde eraan toe: “Zelfs al kun je niets doen aan al die miserie, dan nog kun je de Chileense kindjes de verhaaltjes vertellen die je van thuis meekreeg en zo de familie Vervaeke wereldberoemd maken.”

“Stel je voor, dat je ginder over Bolleke Vet en de vliegende pispot vertelt.”

Vader had gehoord waarover zijn kinderen spraken en hij mengde zich in het gesprek. “Dat vind ik nu eens heel bijzonder. De

verhaaltjes die ik ooit vertelde aan mijn oudste kinderen, bij het slapengaan, zijn nog altijd niet uitverteld.“

“Ik had altijd gedacht dat je de mensen vooral over het Evangelie wou vertellen,” klonk het verbaasd uit de mond van Leentje.

Liza lachte: “Grappenmakers! Ik zal jullie missen.”

In de bus zaten heel wat familieleden en vrienden. Liza wist niet wie dit afscheid voorbereid had, maar ze was aangenaam verrast. Ze zag zo veel mensen zitten die achter haar en haar werk in Chili stonden dat ze er door overweldigd werd. Het leek wel de ‘Blijde Uittocht’.

Liza leefde in een roes. Ze stond niet meer met haar twee voeten op Belgische bodem. Steeds weer had ze moeten bedenken wat ze zeker moest meenemen, wat ze achterna kon laten sturen en wat er achter zou blijven. Haar grootste schatten moest ze evenwel hier laten, daar wou ze niet aan denken. In haar hart stond geschreven dat dit de juiste weg was en ze wou niet stilstaan bij de gevoelens van haar ouders, zussen, broers en vrienden. Zeker niet bij haar eigen gevoelens van pijn om wie ze moest achterlaten, of van vrees voor wat komen zou. Het was hard, maar het moest zo, of ze kon haar ‘roeping’ vergeten.

Tijdens de rit naar Zaventem kreeg Liza het ene afscheidsbriefje na het andere. Ze stak die allemaal in haar handbagage. Tante Pauline bracht haar een omslagje met geld en zei: “Hier Liza, Wij hebben wat gespaard voor jou.”

Ontroerd nam ze het aan, wetende dat tante Pauline geldgebrek had.

“Dat is zeer lief, tante, ik zal het zeker goed gebruiken.”

Tante wreef liefdevol over haar hoofd.

“Dat weet ik wel.”

Haar doopmeter, Julia, ook een zus van Liza's moeder, had een zitplaats voor haar vrijgehouden. Toen Liza naast haar zat nam ze haar hand en prevelde: “Als het dit is wat je wilt doen dan moet je er voor gaan. Niet te veel achterom kijken. Wij redden het hier wel.”

Meter Julia wist waarover ze sprak. Ooit had ze zelf haar familie achtergelaten om te gaan werken met het Rode Kruis. Zij was toen nauwelijks achttien jaar en het was in het begin van de Tweede Wereldoorlog.

De grote opkomst betekende voor Liza dat deze mensen begrepen wat ze deed. Ze had het vaak zo uitgelegd: ‘Heel wat mensen zijn niet onverschillig voor het lijden van de allerarmsten, maar ze kunnen niet naar hen toegaan, daarom sturen ze geld op. Ik kan wel naar hen toegaan om met hen te werken. Daarom stuur ik mezelf op.’

Op de luchthaven wachtte haar medereizigster Teresa op haar. Enkele broeders van de congregatie van Sint Job, waartoe Teresa behoorde, waren met haar meegekomen uit Nederland.

Liza had de lekenzuster op een zeer cruciaal moment leren kennen. Dat was tijdens de laatste dagen van de voorbereidingscursus in het College Van Latijns-Amerika te Leuven. Daar was een brief uit Chili aangekomen van de zusters bij wie ze zou gaan werken. Zes jaar voordien hadden ze haar een werkcontract beloofd als ze kon aantonen dat ze met succes alle nodige voorbereidingen doorlopen had. Dat waren er heel wat, zoals: haar studies voor verpleegkundige afwerken, een paar jaar werkervaring hebben, het statuut van vrijwilligster op zak hebben van het Algemeen Bestuur voor Ontwikkelingssamenwerking en minstens 23 jaar zijn. Liza had meer gedaan dan wat ze vroegen. Toen kwam die brief, waarin stond dat

het te gevaarlijk was om haar naar Chili te laten komen. De congregatie zag af van een verdere samenwerking. Een priester die in het College op bezoek kwam, hoorde over deze situatie. Een week later was hij in Nederland, waar hij Teresa ontmoette. Zij was op zoek naar een collega met wie ze kon ingaan op de vraag van de Chileense bisschop Don Emanuel, om in de krottenwijken van zijn bisdom te werken. De priester bracht hen met elkaar in contact en na enkele gesprekken was het voor beiden duidelijk dat ze samen die werk-aanbieding konden invullen. Het klikte dadelijk tussen hen, misschien omdat Teresa ook in een groot gezin opgegroeid was en een strenge katholieke opvoeding kreeg. Ze was er zeker van dat het een gebedsverhoring was dat ze elkaar gevonden hadden om hun opdracht in Chili te kunnen verwezenlijken. Liza keek er naar uit om Teresa beter te leren kennen want ze hadden elkaar voordien maar een paar keer gezien. Terwijl ze hun bagage inleverden aan de loketten van Lufthansa kwamen Teresa's wereld en die van Liza voor een kort moment samen. Moeder en vader maakten een praatje met de broeders terwijl Andy en Maryem tijdens het inschepen naast Liza stonden en aan de praat raakten met Teresa. Leentje en Daniël zorgden ervoor dat ze Liza nog even onder vier ogen konden spreken. In hun hand hadden ze een omslagje mee met daarin een afscheidsbrief.

Ze fluisterden: "Verlies onze brief niet, Liza. Er staat een belangrijk geheim in. En vergeet niet dat we biddend achter jou staan."

Er was nog tijd over om iedereen een afscheidsknuffel te geven. Ze hielden zich allemaal sterk, maar het was een aangrijpend, emotioneel moment. Voor Liza was het alsof op dat ogenblik haar navelstreng helemaal doorgesneden werd. Haar blik zocht die van

moeder, maar ze kon niet langer treuzelen, de internationale politie wachtte.

Het was voor haar de eerste keer dat ze een vliegreis ging maken. Alle indrukken waren overweldigend en nieuw.

Eenmaal voorbij de internationale politie en de douane kwam ze stilaan weer met beide voeten op de grond. Ze was er zich heel bewust van dat ze de haar bekende wereld achterliet en dat ze met de zeven jaar oudere Teresa een totaal nieuwe wereld tegemoet ging.

Teresa had enkele jaren in Kenia gewerkt en had dus al meerdere keren gereisd met het vliegtuig. Ze zag er uiterst zelfzeker uit. Nu zij alleen waren, richtte Teresa zich meer tot haar. Eerst ging het vooral over praktische dingen zoals: "Nu moeten we naar die gate. Kijk, daar staan de nummers die we moeten volgen. Hier kunnen we belastingvrij kopen."

"Wil jij nog iets kopen?"

"Wel ja, laat ons wat Belgische chocolade meenemen voor de paters daarginder."

Teresa sloeg wat chocolade in en daarna gingen ze door naar de instappoort, waar ze verwacht werden om naar Frankfurt te vliegen.

Liza zat naast het raam. Nog nooit had ze de sensatie gevoeld om met een vliegtuig op te stijgen. Loskomen van de aarde leek haar hemels.

"Ongelofelijk dat mensen zulke machines kunnen bouwen. Wat een voorrecht dat we dit kunnen beleven!"

"Wat zeg je?"

Opeens bedacht Liza dat Teresa dit al gewoon was. Daarom herhaalde ze haar uitroep niet, maar zei: "Ach, ik praatte wat tegen mezelf."

Intussen waren de hostesses begonnen met het uitleggen van de noodprocedures. Ze toonden waar de reddingsvesten zaten en hoe je die kon aantrekken. Liza volgde zeer aandachtig hun instructies en stelde zich voor hoe het zou zijn als hun vliegtuig uit de lucht zou vallen. Ze zou zich veiliger gevoeld hebben indien ze, naast de reddingsvesten, ook over een schietstoel en een parachute kon beschikken.

Na een half uurtje kregen ze een drankje met een zakje nootjes en niet veel later een licht avondmaal. Dat deed deugd want thuis had ze niets meer kunnen eten en ze had een gat in haar maag.

De vlucht was kort, te kort om de afscheidsbriefjes te lezen. Nadat de hostess de plateaus opgehaald had, controleerde ze of haar handbagage nog compleet was. Bij de douane had ze immers de helft van haar gerief uit haar tas gehaald om haar bandrecorder te tonen. Blijkbaar had ze nog alles, ook de briefjes. Ze ordende het bundeltje en stak de briefjes die ze eerst zou lezen vooraan, terwijl ze van Frankfurt naar Dakar vlogen. Teresa zat rustig in een boekje te lezen. Tijdens de tussenstop in Frankfurt werden ze naar een veel groter vliegtuig geloodst, een Boeing 737. Liza keek met grote ogen naar het enorme gevaarte. Voor de gate stonden ze met een driehonderdtal andere reizigers te wachten om in te stappen. Het leek haar onmogelijk dat het indrukwekkende vliegtuig met zo veel mensen, met hun bagage, de maaltijden en nog andere benodigdheden, op zou kunnen stijgen. Maar niet veel later reed het gevaarte met een duizelingwekkende snelheid over de startbaan en schoot de hoogte in.

Opnieuw werden de noodprocedures uitgelegd; zij zaten juist aan een nooddeur. Ze kregen weer een warme maaltijd aangeboden. Daarna legde Teresa zich achterover, met haar ogen dicht.

Liza las een voor een haar briefjes. Uit ieder briefje sprak zo veel liefde dat ze er week van werd. Ze had iedereen achtergelaten, maar op deze manier vlogen allen mee, het onbekende tegemoet. Wat haar nog het meest trof was dat ze in elk briefje dingen las die men haar anders niet zou zeggen. De personen achter de teksten kwamen dichter bij haar dan voorheen. Liza weende bij sommige en lachte bij wat anderen schreven. Ze voelde zich zo dankbaar. Heel nieuwsgierig had ze ook de omslag geopend die Leentje en Daniël haar hadden gegeven. Wat zou hun grote geheim zijn? Daar stond het geschreven: 'Liza, nu je ver weggaat willen we je al vertellen dat we een kindje verwachten. We willen het voor de familie nog wat stilhouden, dus mondje dicht. Als God het wil, word je over een zevental maanden tante!'

Een gelukkig gevoel maakte zich van haar meester. Zij vloog weg en op dat zelfde ogenblik werd haar familie een mensje rijker!

Hoofdstuk 2

Een inspirerende ontmoeting (Evita)

Evita had plaatsgenomen aan haar favoriete tafeltje op het terras van het restaurant Casa Blanca, een bistro op het beroemde wapenplein van Santiago de Chile. Het was heerlijk weer en ze had besloten zich te verwennen met een croque Hawaï en een koud glas bier. Naast de open deur van de zaak was een groot raam en terwijl ze uitkeek naar het dienstmeisje dat haar bestelling opnam, kwam ze zichzelf tegen in de kraaknette vensterglazen. Ze zag de wind met haar haren spelen, maar dat mocht. Het namiddagbriesje was meer dan welkom. Haar spiegelbeeld glimlachte. Blijkbaar was ze dankbaar voor haar Latijns-Amerikaanse gelaatstrekken. Moeder natuur had haar het lichaam gegeven waarin ze zich goed voelde als jonge vrouw.

De vriendelijke dienstster kwam naar buiten en zette het gevraagde voor haar neer. Ze betaalde het meisje en gaf haar een fooi. Het was daar een drukte van jewelste, maar zij gaf al haar aandacht aan het verleidelijke broodje waarvan ze snel een stukje afsneed, om het daarna in haar mond te laten verdwijnen. Dat was genieten! Opeens werd haar maaltijd verstoord door iets wat zomaar in haar gezicht vloog. Ze schrok, liet haar mes op haar bord vallen en wiste in een reflex het ding voor haar ogen weg. Gelukkig deed het geen pijn. Een beschreven blad papier viel op de croque Hawaï. Geërgerd

keek ze opzij en zag hoe de eigenaresse van het blad, een jonge blonde, haastig de overige bladzijden bij elkaar nam en in een map stopte. Ze stond blozend op en stak verontschuldigend een slanke hand naar haar uit.

“Sorry, dat zag ik niet aankomen. Ik was nogal geconcentreerd aan het schrijven en de wind verraste mij,” verontschuldigde ze zich in het Castiliaans, met een vreemd accent.

Evita ontdooide dadelijk.

“Dat kan gebeuren! Gelukkig is het niet bevuild, of vloog het niet weg, anders moest je het achterna lopen of alles herschrijven.” Met een ontwapenende glimlach gaf ze het A4-tje terug.

De vreemdelinge bedankte haar en zocht verder geen contact. Ze ging weer aan haar tafeltje zitten en begon opnieuw te schrijven. Evita observeerde haar onopgemerkt terwijl ze probeerde haar innerlijke rust te herwinnen. Het meisje schreef alsof haar leven ervan afhing. Waarschijnlijk was ze een jaar of twintig. Haar blonde haren, gebleekt door de zon, verstopten haar fijngesneden gezicht. Toen ze haar benaderde, waren vooral haar ogen haar opgevallen: grijsblauw, met een gekwelde blik erin. Ze was tener, maar tamelijk lang. Ze zag er moe en zeer blank uit. Toch vond Evita haar mooi. Vooral donkerharige Chilenen, zoals zij, hadden een zwak voor hun blonde medemensen. Door haar jeans, gewone T-shirt en sandalen gokte Evita dat ze op vakantie was. Chili was dan ook een prachtig land en vele vreemdelingen die ooit op doorreis waren, kwamen terug. Het toerisme begon gelukkig weer toe te nemen. De eerste jaren na de staatsgreep werd het de mensen ontraden om naar Chili te reizen.

Het was rond zes uur, eind oktober. De lenteson had heel de dag voor een zomerse temperatuur gezorgd. Zoals bijna iedere maan-

dagnamiddag kwam Evita naar het centrum van Santiago op zoek naar een interessant verhaal. Gewoontegetrouw zette ze zich aan een tafeltje van waar ze een groot gedeelte van het wapenplein kon zien. Ze hield van de sfeer op deze plaats die gedomineerd werd door de indrukwekkende kathedraal, het eeuwenoude postkantoor en andere historische gebouwen, die in een groot vierkant rond het goed onderhouden stadspark stonden. Die groene oase was een trekpleister voor wandelaars. Zij zochten onder de eeuwenoude bomen schaduw of maakten gebruik van de zitbanken. Het gejoel van spelende kinderen, die door de waterstralen van de gazonsproeiers liepen, zorgde ook die dag voor extra ambiance. Maar ze werd al even blij door de bijdrage van straatmuzikanten, acteurs, andere artiesten, schilders en tekenaars die op het plein voor wat pesocentjes hun kunsten vertoonden en indien mogelijk wat verkochten. Rond sommige artiesten vormden zich groepjes kijklustigen, die graag enkele muntjes gaven als ze de acts de moeite waard vonden. Vooral de toeristen kochten schilderijtjes, pentekeningen of met de hand gemaakte wenskaarten. Spijtig genoeg was het daar ook de geliefde plaats van bedelaars, zakkenrollers en opdringerige leurders. Hier en daar verkondigden christenen luid schreeuwend dat het einde van de wereld nabij was en riepen de mensen op tot bekering. Evita was een overtuigde atheïst. Ze had een afkeer ontwikkeld van allen die mensen aanklampen om hen te doen kiezen tussen de overtuiging die zij hun wilden opdringen en de hel. Maar goed, onder de vrijzinnigen bevonden zich eveneens extremisten en doordrammers. Zolang ze haar maar niet verplichtten om hun spel mee te spelen, kon ze zelfs genieten van de verscheidenheid aan meningen en culturen.

Sinds de staatsgreep in 1973 stond er op alle straathoeken een politiebus. Dat gaf haar een gevoel van veiligheid, want onder het volk mengden zich regelmatig oproerkraaiers die het militair bewind uitdaagden en zich durfden te keren tegen de zelfstandigen, door hun winkels te beroven en hun inboedel kort en klein te slaan. Als er protestkreten of protestliederen weerklonken waren de carabinieri, de politiemannen, er vlug bij om de rellen in de kiem te smoren.

Ze voelde de blik van de jonge vrouw op zich gericht en spontaan keek ze in haar ogen.

“Mag ik je iets vragen?” richtte zij zich wat onwennig tot haar.

“Ja, hoor.”

“Welke nationaliteit heb jij?”

“Ik ben Chileense, en jij?”

“Belg.”

“Wil je aan mijn tafeltje komen zitten? Dan kunnen we elkaar wat beter leren kennen.”

Het meisje verzamelde haar schrijfgierief, stak alles in een plastic zak en zette zich bij haar.

“Ben je al lang in Chili?”

“Een jaar en drie maanden.”

“Vind je ons land mooi?”

“Ja zeker, jullie hebben een prachtig land, met ongelooflijk veel afwisselende landschappen en klimaten. Maar ik verbleef tot hier toe hoofdzakelijk in Santiago. Ik woon in een krottenwijk aan de rand van de stad en daar is het helemaal niet mooi.”

Dat antwoord had Evita niet verwacht.

“Woon jij in een krottenwijk? In een campamento? Ik dacht dat je misschien op doorreis was. Je ziet er eerder uit als een toerist.”

“Nee, dat ben ik niet. Ik doe sociaal werk in een krottenwijk.”

Evita bekeek het meisje met meer aandacht en stelde zich voor: “Mijn naam is Evita. Mag ik weten hoe jij heet?”

“Ik heet Liza.”

Daar Evita zin had om de ontmoeting nog wat te rekken vroeg ze: “Liza, mag ik je een drankje aanbieden?”

“Ja, graag, maar over een half uurtje moet ik wel weg.”

Evita riep de kelner en ze vroegen beiden om een frisdrank.

“Liza, ben je schrijfster?”

“Als ik tijd heb schrijf ik graag over wat ik meemaak, omdat ik dat wil delen met mijn familie en vrienden, maar ik ben geen schrijfster. Ik heb het trouwens veel te druk om regelmatig te schrijven. Daarom kom ik af en toe eens naar hier om ongestoord iets op papier te zetten.”

“Ik ben wel schrijfster. Ik schrijf graag over verschillende culturen en het leven van mensen. Daarvoor zoek ik rustige plaatsen op, anders word ik te zeer afgeleid. Ongelooflijk dat jij juist naar hier komt om ongestoord te kunnen schrijven.”

Liza keek haar een beetje wantrouwig aan en zei: “In deze tijden, waarin bijna niemand openlijk zijn mening durft te geven, en degenen die het wel doen vervolgd worden voor opvattingen die tegen de overheid ingaan, kan dat gevaarlijk zijn. Zijn de mensen waarover je schrijft dan niet bang?”

Evita boog zich over het tafeltje naar Liza toe en fluisterde: “Ik ben heel voorzichtig. Sommige verhalen bewaar ik voor later.”

“En als die verhalen in de verkeerde handen vallen?”

Evita probeerde haar gerust te stellen door uit te leggen dat ze alle namen van mensen en plaatsen veranderde. Toch was Liza niet meer op haar gemak. Stilzwijgend dronken ze van hun drankje.

“Spijtig dat ik nu moet doorgaan,” verontschuldigde Liza zich nadat ze haar glas geleegd had. En weg was ze.

Toen Evita even later in de overvolle metrotrein naar Las Condes, de villawijk waarin ze woonde, reed, probeerde ze zich deze ontmoeting tot in de kleinste details te herinneren. Iets vertelde haar dat ze een ongewone Belg had ontmoet, die de drukke binnenstad opzocht om ongestoord te kunnen schrijven. Daar wou ze meer over te weten komen.

Thuis was het dienstmeisje juist klaar met haar werk toen Evita binnenkwam.

“Dag, Gabriela, hoe was het vandaag?”

“Alles verliep naar wens. Ik kon de kamers beneden poetsen, bereidde het avondeten voor en streek de kleren die ik gisteren had gewassen. Don Juan werkte tot deze middag in de tuin. Hij moest vroeger vertrekken omdat zijn zoon ziek is.”

“Dank je, Gabriela. Ga nu maar vlug naar huis.”

Evita had het echt getroffen met de huisbedienden. Haar man Marcos en zijzelf konden dankzij hen voor de volle honderd procent leven voor hun werk en hun hobby's. Marcos was advocaat, gespecialiseerd in ondernemingsrecht. Hij werkte bij een advocatenbureau in het stadscentrum, maar reisde vaak naar het buitenland vanwege zijn expertise in het bieden van juridische ondersteuning aan internationale bedrijven. Zijn baan was heel intensief, toch slaagde hij er meestal in om zijn weekends vrij te houden voor hun gezamenlijke ontspanningsactiviteiten en om te sporten.

Evita liep naar boven. Telkens wanneer ze terugkwam van het centrum, zeker bij zulk warm weer, deed ze niets liever dan zich eerst douchen, om daarna haar vrijetijdskleding aan te trekken.